

Rybnik, dn. 30.10.2010 r.

Naczelny Sąd Administracyjny

ul. Boduena 3/5
00-011 Warszawa

Wniosek o uzupełnienie treści wyroku

Sygn. akt II OSK 1287/09

Na podstawie art. 158 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153 poz. 1270 ze zm.) wnoszę o uzupełnienie treści wyroku z dnia 31.08.2010 r. w sprawie o sygnaturze wyżej wskazanej, albowiem NSA przyjął, iż maszt wraz z urządzeniem jest budowlą w myśl art. 3 pkt. 3 ustawy prawo budowlane (przepis niestosowany przez WSA oraz organy Dz. U. z 2006 roku Nr 156, poz. 1118 - tekst jednolity ze zm.) stwierdzając jednocześnie, iż może wymagać pozwolenia na budowę, zgłoszenia lub być realizowany bez zgłoszenia w zależności od jego gabarytów oraz mocy urządzenia emitującego fale elektromagnetyczne. Ponadto NSA podważył jednoznacznie stanowisko Prezesa NSA Profesora Romana Hausera, który wprost stwierdził, iż budowa całej stacji bazowej telefonii komórkowej w świetle orzecznictwa NSA wymaga pozwolenia na budowę. Ponadto uzupełnienia wymaga wskazanie, jak stosować w praktyce § 2 ust. 1 pkt. 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) w tak przyjętej jednostce redakcyjnej.

Uzasadnienie

Konieczność dokonania wykładni wyroku zachodzi wówczas, gdy jego treść jest sformułowana w sposób niejasny, który może budzić wątpliwości co do samego rozstrzygnięcia, zakresu powagi rzeczy osądzonej, a także sposobu jego wykonania. Złożenie niniejszego wniosku jest konieczne, albowiem w wyroku pojawiają się przepisy ustawy prawo budowlane, których WSA nie stosował, albowiem w uzasadnieniu wyroku WSA w Poznaniu II SA/Po 770/08 z dnia 26.03.2010 r. brak jest art. 3 pkt. 3 ustawy prawo budowlane. Ponadto w wyroku NSA pojawia się uzasadnienie merytoryczne, którego brak w wyroku I instancji oraz w decyzjach administracyjnych. Wobec powyższego NSA winien precyzyjnie wskazać, czy posiada kompetencje, aby zastąpić organy (nie wspominając o WSA) w kwestii stosowania przepisów prawa materialnego oraz procesowego.

Ponadto w wyroku NSA jak najbardziej **prawidłowo** podnosi się, że konkretny przepis składa się z kilku jednostek redakcyjnych, zatem w skardze winna być wskazana konkretna jednostka lub jednostki redakcyjne tego przepisu. Nie jest bowiem rolą Naczelnego Sądu Administracyjnego precyzowanie zarzutów skargi kasacyjnej w zastępstwie osoby wnoszącej tę skargę. Stosując się do powyższego przepisy powołane w wyrokach § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) nie mogą mieć zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem takie jednostki redakcyjne rozporządzenia nie mogą być stosowane.

Wobec powyższego nie jest rolą wnoszącego kasację precyzować jednostkę redakcyjną zastosowanego przepisu, a wręcz niedopuszczalne jest stawianie zarzutów naruszenia § 2 ust. 1 pkt. 7 i § 3 ust. 1 pkt. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku, które nie mają żadnego prawnego znaczenia. Dlatego NSA winien uzupełnić treść wyroku o wskazówki, jak organ ma zgodnie z art. 153 oraz 170 p.p.s.a. zastosować przepisy, jeżeli jest to niemożliwe. Jeżeli jednak NSA uzna, iż WSA oraz organy są zwolnione z obowiązku stosowania konkretnego przepisu prawa materialne-

go, gdyż dotyczy to tylko i wyłącznie osób wnoszących kasację, to winno to znaleźć odzwierciedlenie w wyroku.

W niniejszej sprawie NSA dokonał kwalifikacji prawnej masztu wraz z urządzeniem określając jako budowlę w myśl art. 3 pkt. 3 ustawy prawo budowlane (Dz. U. z 2006 roku Nr 156, poz. 1118 - tekst jednolity ze zm.), co w istocie powoduje, iż jest on obiektem w myśl art. 3 pkt. 1 lit b tejże ustawy. Jednakże NSA dodał, że inwestycja może wymagać pozwolenia na budowę, zgłoszenia lub być realizowana bez zgłoszenia w zależności od jej gabarytów oraz mocy urządzenia emitującego fale elektromagnetyczne bez wskazania przepisów, które należy stosować w takim przypadku. Powyższe winno być doprecyzowane, aby – przyjmując całość techniczno-użytkową – wyrok był wykonywalny i nie budził żadnych wątpliwości interpretacyjnych.

W kwestii kwalifikacji robót budowlanych i tym samym konieczności uzyskania przez inwestora pozwolenia na budowę oraz decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wypowiedział się Prezes NSA w Warszawie Profesor Roman Hauser w piśmie z dnia 15.06.2010 r. (co jest tożsame z tym, iż zarzut Stowarzyszenia jest zasadny). Podkreślił on, co następuje: *Zgodnie z art. 15 § 1 pkt. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Oz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) Naczelny Sąd Administracyjny podejmuje uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych.*

Analiza orzecznictwa NSA wskazuje, że w orzeczeniach tego Sądu dominuje pogląd, że w przypadku budowy całej stacji bazowej telefonii wraz z realizacją masztów stabilizowanych linami, montażem anten na adapterach lub ewentualna adaptacja pomieszczenia budynku, na dachu którego jest realizowana inwestycja, takie zamierzenie inwestycyjne wykracza poza pojęcie „instalacji na obiektach budowlanych urządzeń” emitujących pola elektromagnetyczne i wymaga uzyskania ostatecznej decyzji zezwalającej na budowę na podstawie art. 28 ust. 1 Prawa budowlanego (por. wyrok z dnia 25 listopada 2008 r., sygn. akt II OSK 1458/07, wyrok z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 971/08, wyrok z dnia 27 maja 2009 r., sygn. akt II OSK 841/08, wyrok z dnia 10 października 2007 r., sygn. akt II OSK

13330/06; podobnie przykładowo najnowsze orzeczenia WSA w Rzeszowie II SA/Rz 289/10 w wyroku z dnia 1.06.2010 r., WSA w Gliwicach II SA/Gl 166/10 w wyroku z dnia 19.05.2010 r., WSA w Gdańsku II SA/Gd 767/09 z dnia 19.03.2010 r.).

W niniejszej sprawie Sędzia WSA Grzegorz Czerwiński de facto podważył autorytet Prezesa NSA, który jednoznacznie wskazał, iż budowa całej stacji bazowej telefonii komórkowej wymaga pozwolenia na budowę – bez względu na gabaryty, moc i inne czynniki. Wobec powyższego stanowisko NSA w niniejszej sprawie jest absurdalne, albowiem – w orzecznictwie NSA zdaniem jego Prezesa – w sprawie nie ma zagadnienia budzącego poważne wątpliwości prawne, gdyż inwestycja wymaga pozwolenia na budowę. Wobec powyższego zamiarem Sędziego Czerwińskiego było najwyraźniej skompromitowanie Prezesa NSA Romana Hausera. Możliwe jest też faktycznie, że zrozumienie oficjalnego stanowiska NSA okazało się zbyt trudne dla jednego z najsłabszych polskich Sędziów.

Reasumując – NSA winien precyzyjnie wskazać, iż słuszne jest stanowiska Prezesa NSA Profesora Romana Hausera i tym samym całego NSA stwierdzające, iż w omawianym zakresie nie ma poważnych wątpliwości prawnych, albowiem inwestycja wymaga pozwolenia na budowę. Jeżeli NSA potwierdzi powyższe, to konieczne jest wyjaśnienie, z jakich powodów ten sam NSA postąpił zupełnie odwrotnie stwierdzając absurdalnie (w omawianym wyroku), iż budowla jako całość może być realizowana w oparciu o pozwolenia na budowę, zgłoszenie lub bez zgłoszenia. Wobec powyższego obowiązkiem NSA jest sprecyzować następujące zagadnienia prawne tak, aby wyrok był wykonywalny:

- 1) Jak stosować dosłownie przepisy § 2 ust. 1 pkt. 7 i § 3 ust. 1 pkt. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.), które nie mają żadnego znaczenia w takiej jednostce redakcyjnej?

- 2) Na podstawie jakiej oceny stanu faktycznego oraz prawnego NSA uznał, iż stanowisko Prezesa NSA Profesora Romana Hausera z dnia 15.06.2010 r. stwierdzające, iż budowa całej stacji bazowej telefonii komórkowej wymaga pozwolenia na budowę w świetle orzecznictwa NSA, jest tożsame z zaprezentowanym stanowiskiem w wyroku, pomimo tego, że faktycznie jest ono przeciwstawne?
- 3) Na podstawie jakich przepisów budowla zgodnie z art. 3 pkt. 3 ustawy prawo budowlane w związku z art. 3 pkt. 1 lit b będąca obiektem może być realizowana aż w trzech różnych trybach, o których mowa we wniosku?
- 4) Na podstawie jakich przepisów prawa NSA ma uprawnienia, aby stosować przepisy prawa materialnego, które nie były wymienione w decyzjach oraz wyroku (art. 3 pkt. 3 ustawy prawo budowlane)?

Wobec powyższego uzupełnienie treści wyroku jest konieczne, albowiem wynika z niego, iż Sędzia WSA Grzegorz Czerwiński orzekający jako sprawozdawca w niniejszej sprawie nie zna przepisów ustawy prawo budowlane, dokonuje odmiennej oceny stanu prawnego niż ta zawarta w wyroku, podważa autorytet Prezesa NSA nie rozumiejąc treści jego stanowiska, stosuje przepisy rozporządzenia, które nie mają żadnego znaczenia prawnego oraz – co najdziwniejsze – dokonuje wykładni art. 3 pkt. 3 ustawy prawo budowlane w oparciu o nieistniejące przepisy (w wyroku ich brak), które rzekomo dopuszczają możliwość realizacji budowli aż w trzech trybach w przypadku stacji bazowej telefonii komórkowej.

Przykładowo: § 2 ust 1 pkt. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) brzmi następująco:

instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03

MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:...

Wobec powyższego tylko Sędzia Grzegorz Czerwiński jako jedyna osoba na świecie może dokonać interpretacji tego konkretnego przepisu i wskazać, jak go stosować w praktyce – przypominam, że w wyroku podkreślono, iż konkretny przepis składa się z kilku jednostek redakcyjnych, zatem w skardze winna być wskazana konkretna jednostka lub jednostki redakcyjne tego przepisu. Nie jest bowiem rolą Naczelnego Sądu Administracyjnego precyzowanie zarzutów skargi kasacyjnej w zastępstwie osoby wnoszącej tę skargę). Jednocześnie uważam, iż od NSA należy wymagać więcej niż od innych.

Oświadczam, że niniejsze pismo wraz ze stanowiskiem Prezesa NSA wstawię na stronę www.prawodozycia.pl, aby każdy mógł samodzielnie ocenić i porównać, czy stanowisko NSA w tej sprawie jest tożsame z oficjalnym stanowiskiem Prezesa NSA.

PREZES ZARZADU

Z. Getzok
Zbigniew Getzok

PREZES
NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

Warszawa, dnia 15 czerwca 2010 r.

L.dz. BO-4660-21/10

**Pan
Zbigniew Gelzok
Prezes Zarządu
Ogólnopolskiego Stowarzyszenia
Przeciwdziałania Elektroskażeniom
„Prawo do życia”
ul. Bracka 16 A
44-251 Rybnik**

W odpowiedzi na pismo z dnia 14 maja 2010 r., w którym wnosi Pan o wystąpienie do Naczelnego Sądu Administracyjnego z wnioskiem o podjęcie przez ten Sąd uchwały w celu jednoznacznego wyjaśnienia, czym jest stacja bazowa telefonii komórkowej jako całość użytkowa wraz z kablami, konstrukcjami, antenami i innymi urządzeniami wybudowana na dachu budynku w myśl ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r., Nr 156, poz. 1118 ze zm.), uprzejmie informuję, co następuje:

Zgodnie z art. 15 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) Naczelny Sąd Administracyjny podejmuje uchwały mające na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych.

Analiza orzecznictwa NSA wskazuje, że w orzeczeniach tego Sądu dominuje pogląd, że w przypadku budowy całej stacji bazowej telefonii wraz z realizacją masztów stabilizowanych linami, montażem anten na adapterach lub ewentualną

adaptacją pomieszczenia budynku, na dachu którego jest realizowana inwestycja, takie zamierzenie inwestycyjne wykracza poza pojęcie „instalacji na obiektach budowlanych urządzeń” emitujących pola elektromagnetyczne i wymaga uzyskania ostatecznej decyzji zezwalającej na budowę na podstawie art. 28 ust. 1 Prawa budowlanego (por. wyrok z dnia 25 listopada 2008 r., sygn. akt II OSK 1458/07, wyrok z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 971/08, wyrok z dnia 27 maja 2009 r., sygn. akt II OSK 841/08, wyrok z dnia 10 października 2007 r., sygn. akt II OSK 13330/06).

Należy zauważyć, że wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2010 r., sygn. akt VII SA/Wa 372/10, w którym wyrażono odmienny pogląd jest nieprawomocny i być może zostanie poddany kontroli przez Naczelny Sąd Administracyjny.

Ponadto nie bez znaczenia jest również fakt, że w obecnym stanie prawnym art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. c) ustawy Prawo budowlane już nie obowiązuje. Przepis ten bowiem został uchylony przez art. 140 pkt 4 lit. a) tiret drugie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227), z dniem 15 listopada 2008 r.

W rezultacie w obecnym stanie prawnym wszystkie inwestycje dotyczące realizacji urządzeń emitujących pole elektromagnetyczne zaliczanych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko wymagają uzyskania pozwolenia na budowę, niezależnie od miejsca i sposobu usytuowania oraz zakresu tej inwestycji (art. 29 ust. 3 Prawa budowlanego).

Wobec powyższego, niecelowe jest wystąpienie do Naczelnego Sądu Administracyjnego z wnioskiem o podjęcie uchwały.

PREZES
Naczelnego Sądu Administracyjnego

prof. Roman Hauser

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2010 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia NSA Andrzej Jurkiewicz
Sędziowie	{ sędzia NSA Joanna Runge - Lissowska
	{ sędzia del. WSA Grzegorz Czerwiński /spr./
Protokolant	Marcin Sikorski

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2010 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
sprawy ze skarg kasacyjnych Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania
Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie oraz P4 Spółka z o.o. z
siedzibą w Warszawie
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu
z dnia 26 marca 2009 r. sygn. akt II SA/Po 770/08
w sprawie ze skargi Stowarzyszenia Zagrożonych Promieniowaniem
Elektromagnetycznym w Poznaniu
na decyzję Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w
Poznaniu
z dnia 18 lipca 2008 r. nr WOA-7144/281/08/3539
w przedmiocie umorzenia postępowania administracyjnego

oddala skargi kasacyjne

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Marcin Sikorski
starszy sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 marca 2009 roku, sygn. akt II SA/Po 770/08 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uchylił decyzję Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Poznaniu z dnia 18 lipca 2008 roku, Nr WOA-7144/281/08/3539 w przedmiocie umorzenia postępowania administracyjnego.

Powyższy wyrok Wojewódzki Sąd Administracyjny zapadł w następującym stanie faktycznym.

Decyzją z dnia 19 maja 2008 roku, Nr 320/2008 Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dla Miasta Poznania na podstawie art. 104 i art. 105 § 1 k.p.a. umorzył z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie legalności montażu bezobsługowej stacji bazowej telefonii komórkowej przy ul. Promienistej 87 w Poznaniu na działce o nr ew. 192/1, ark. 02, obręb Górczyn.

W uzasadnieniu organ I instancji wskazał, że w dniu 31 października 2007 do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Miasta Poznania wpłynęło pismo Romana Ratajczaka dotyczące samowolnego montażu bezobsługowej stacji bazowej telefonii komórkowej przy ul. Promienistej 87 w Poznaniu (dz. nr 192/1, ark. 02, obręb Górczyn). W dniu 7 listopada 2007 roku przeprowadzona została niezapowiedziana kontrola na przedmiotowej działce, w wyniku której stwierdzono, iż na budynku znajduje się maszt antenowy telefonii komórkowej. Następnie w toku postępowania ustalono, iż na dachu budynku znajdują się dwa maszty antenowe, a z informacji uzyskanych z Wydziału Urbanistyki i Architektury Urzędu Miasta Poznania wynika, że inwestor nie dokonał zgłoszenia, ani nie została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę.

W dniu 6 lutego 2008 roku pracownicy organu I instancji przeprowadzili zapowiedzianą pisemnie kontrolę na działce przy ul. Promienistej 87 w Poznaniu, w wyniku której ustalono, iż na dachu budynku przy ul. Promienistej 87 w Poznaniu zainstalowano dwa maszty: jeden o wysokości 2,84 m – mierzonej od powierzchni dachu nadbudówki, na której maszt został zainstalowany, do jego wierzchołka - na północno-zachodniej części dachu od strony ul. Promienistej. Na maszcie zainstalowane są dwie anteny sektorowe skierowane zgodnie ze szkicem znajdującym się w aktach sprawy PINB (organ zaznaczył, iż wykonano fotografie tabliczek znamionowych, które potwierdzają, że urządzenia te odpowiadają opisanym w sprawozdaniu nr 071202005/2/BHP opracowanym przez mgr Krzysztofa

Wiśniewskiego). Drugi maszt znajduje się na południowo – wschodniej części dachu od strony ul. Kargowskiej (zgodnie ze szkicem znajdującym się w aktach PINB), ma wysokość 2,92 m, mierzoną od powierzchni dachu do wierzchołka masztu (organ zaznaczył, iż wykonano fotografie tabliczek znamionowych, które potwierdzają, że urządzenia te odpowiadają opisanym w sprawozdaniu nr 071202005/2/BHP opracowanym przez mgr Krzysztofa Wiśniewskiego). Ponadto według oświadczenia przedstawiciela inwestora, który uczestniczył w czynnościach kontrolnych, wymienione urządzenia zostały zainstalowane pomiędzy 24 października 2007 roku a 6 grudnia 2007 roku. Na dachu przy nadbudówce znajduje się również szafa o wysokości 1,90 m wraz z zespołem urządzeń telekomunikacyjnych, która jest przytwierdzona do ściany nadbudówki.

Pismem z dnia 12 marca 2008 roku Wydział Ochrony Środowiska Urzędu Miasta Poznania udzielił organowi I instancji informacji, iż przedsięwzięcie przedstawione w „Analizie kwalifikacyjnej do wykonania raportu o oddziaływaniu na środowisko” opracowanej w październiku 2007 roku nie kwalifikuje się do przedsięwzięć wymienionych w § 2 ust. 1 oraz w § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.), jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko. Ponadto inwestycja ta, ani jej zasięg oddziaływania nie leży bezpośrednio przy ani w pobliżu obszaru objętego programem ochronnym Natura 2000. Organ I instancji wskazał również na stanowisko Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Poznaniu, zawarte w piśmie z dnia 28 marca 2008 roku (wyrażone w związku z pismem organu I instancji z dnia 5 marca 2008 roku wskazującym na sprawozdania nr 071202005/2/BHP oraz nr 071202005/2/OS z badań pól elektromagnetycznych zakresu 01 MHz - 60 GHz, sporządzone po zainstalowaniu przedmiotowej stacji bazowej) co do tego, że stacje bazowe telefonii komórkowej stanowiące urządzenia emitujące pola elektromagnetyczne o wartościach podanych w załączonych sprawozdaniach z badań, nie są instalacjami zaliczanymi do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym organ I instancji, powołując się na treść art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b i c ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U.

z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 ze zm.) uznał, iż zgłoszeniu właściwemu organowi wymaga wykonywanie robót budowlanych polegających na instalowaniu na obiektach budowlanych urządzeń o wysokości powyżej 3 m oraz urządzeń emitujących pola elektromagnetyczne, będące instalacjami w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska, zaliczanymi do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu tej ustawy.

W przedmiotowej sprawie, zdaniem organu I instancji, nie doszło do naruszenia powyżej wymienionych przepisów. Inwestor nie miał obowiązku dokonać zgłoszenia właściwemu organowi zamiaru montażu przedmiotowych masztów i anten, ani tym bardziej obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę. Organ podkreślił, iż maszty oraz szafa z zespołem urządzeń telekomunikacyjnych zamontowane na budynku przy ul. Promienistej 87 w Poznaniu mierzą poniżej 3 m, zatem nie spełniają wymogów z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b powołanej ustawy. Po przeanalizowaniu zebranego materiału i w oparciu o opinie Wydziału Ochrony Środowiska Urzędu Miasta Poznania oraz Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Poznaniu organ I instancji uznał, iż przedmiotowa inwestycja nie jest zaliczana do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. W konsekwencji organ uznał, iż zachodzą podstawy do umorzenia postępowania, bowiem brak jest przedmiotu postępowania, brak sprawy administracyjnej, którą organ ten byłby zobowiązany załatwić. Z tego względu postępowanie należało uznać za bezprzedmiotowe. Ponadto organ zauważył, iż wydana decyzja stanowi jednocześnie odpowiedź na zarzuty sformułowane w piśmie z dnia 29 marca 2008 r. przez pełnomocnika Stowarzyszenia Zagrożonych Promieniowaniem Elektromagnetycznym.

Z powyższą decyzją nie zgodziło się wyżej wymienione Stowarzyszenie, które w odwołaniu domagało się uchylecia tej decyzji, której zarzuciło naruszenie art. 7, art. 15, art. 77, art. 80, art. 105, art. 107 § 3 i art. 156 § 1 pkt 2 kpa, a także art. 3 pkt 1 i ust. 9, art. 5 ust. 1 pkt 9 ustawy Prawo budowlane i § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie oraz § 2 ust. 1 pkt 3 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 19 listopada 2001 roku. W uzasadnieniu podkreślono, iż: organ nadzoru budowlanego obowiązany był merytorycznie rozpatrzyć sprawę oraz, że

przedmiotowa stacja wymagała wydania decyzji środowiskowej, decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego i pozwolenia na budowę. Na poparcie swojego stanowiska odwołujący wskazał liczne orzeczenia sądów administracyjnych.

Decyzją z dnia 18 lipca 2008 roku znak: WOA-7144/281/08/3539, wydaną na podstawie art. 138 § 1 i art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w Poznaniu utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji.

W uzasadnieniu decyzji organ II instancji wskazał na wejście w życie w dniu 31 sierpnia 2007 roku rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2007 r. Nr 158, poz. 1105) oraz złożenie przez inwestora do akt sprawy sprawozdania z badań (nr 071202005/2/BHP oraz nr 071202005/2/OS) pól elektromagnetycznych zakresu 0,1 KHZ - 60 GHz dla stacji bazowej UMTS telefonii komórkowej P4 Sp. z o.o. nr P00043 w Poznaniu przy ul. Promienistej 87, opracowanego dla celów BHP i dla celów ochrony środowiska.

Organ odwoławczy stwierdził, iż zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy Prawo budowlane roboty polegające na instalowaniu urządzeń na obiektach budowlanych nie wymagają pozwolenia na budowę, jeżeli zaś roboty takie dotyczą urządzeń emitujących pola elektromagnetyczne, będące instalacjami w rozumieniu Prawa ochrony środowiska, zaliczanymi do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu tej ustawy, a urządzenie przekracza 3 m wysokości, to roboty te objęte są obowiązkiem zgłoszenia z art. 30 ust. 1 pkt 3b i c ustawy Prawo budowlane. Na potwierdzenie takiego stanowiska organ odwoławczy przywołał pogląd WSA w Opolu, wyrażony między innymi w wyroku z dnia 22 listopada 2007 roku, II SA/Op 386/07. Przywołując treść art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. c powołanej ustawy oraz § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) organ odwoławczy stwierdził, iż przedmiotowa inwestycja nie spełnia przesłanek, od których uzależnione jest

powstanie obowiązku zgłoszenia robót właściwemu organowi administracji architektoniczno-budowlanej. Organ odwoławczy podkreślił, iż w zakresie oddziaływania inwestycji na środowisko wypowiedział się właściwy organ – Wydział Ochrony Środowiska Urzędu Miasta Poznania w piśmie z dnia 12 marca 2008 roku jednoznacznie wskazując, że przedmiotowa inwestycja nie jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko i nie leży bezpośrednio w pobliżu obszaru objętego programem ochronnym Natura 2000. Zdaniem organu odwoławczego, organ I instancji nie uchybił art. 7, art. 77 i art. 80 kpa, bowiem przeprowadził wszystkie czynności w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, wyczerpująco zebrał i rozpatrzył materiał dowodowy, czemu dał wyraz w uzasadnieniu decyzji, w którym przedstawił uzasadnienie faktyczne i prawne zgodnie z art. 107 § 3 kpa. Ponadto organ ten nie naruszył art. 105 kpa, gdyż w sprawie nie ma przesłanek do władczego działania organu nadzoru budowlanego. Ponownie wskazując na art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy Prawo budowlane oraz § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. organ II instancji podkreślił, iż brak jest sprawy administracyjnej mogącej być przedmiotem postępowania, zatem organ I instancji nie mógł rozstrzygać co do istoty sprawy. Organ odwoławczy nie doszukał się także w postępowaniu organu I instancji naruszenia art. 15 i art. 156 § 1 pkt 2 kpa. W odpowiedzi na zarzut pominięcia przez organ I instancji przepisów art. 46 ust. 2, ust. 4 pkt 2-9, ust. 4a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska organ II instancji stwierdził, iż w świetle art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy Prawo budowlane oraz § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 powołanego rozporządzenia powyżej wymienione przepisy Prawa ochrony środowiska nie mają zastosowania do przedmiotowej inwestycji.

Z rozstrzygnięciem organu II instancji nie zgodziło się Stowarzyszenie Zagrożonych Promieniowaniem Elektromagnetycznym w Poznaniu. W skardze wniesionej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu zarzuciło zaskarżonej decyzji naruszenie: przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności art. 7 poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych, art. 77 poprzez zaniechanie zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, art. 80 poprzez uznanie okoliczności sprawy za udowodnione bez wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego, art. 105 § 1 poprzez jego zastosowanie, art. 107 § 3 poprzez pominięcie uzasadnienia faktycznego decyzji, art. 145 § 1 pkt 4 poprzez wystąpienie w sprawie

przesłanek sformułowanych w tym przepisie; art. 3 pkt 1 oraz ust. 9, art. 5 ust. 1 pkt 9, art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy Prawo budowlane i § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie oraz § 2 ust. 1 pkt 3 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 19 listopada 2001 roku. Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący podmiot domagał się uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Skarżący podkreślił, iż jego stanowisko oparte jest w całości na orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, które zostało zignorowane przez organy administracji. Skarżący podkreślił, iż w szczególności interpretacja art. 29 ust. 2 pkt 15 Prawa budowlanego dokonana przez organy administracji nie jest zgodna z orzecznictwem NSA, bowiem budowa masztu telefonii komórkowej nie stanowi robót budowlanych polegających na montażu urządzenia będącego elementem wyposażenia budynku. Maszt taki nie stanowi elementu wyposażenia budynku (wyrok z dnia 7 października 2005 r., II OSK 89/05 i wyrok z dnia 24 kwietnia 2008 r., II GSK 62/08). Zdaniem skarżącego stacja bazowa telefonii komórkowej jest „obiektem budowlanym” w świetle art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane, § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie oraz § 2 ust. 1 pkt 3 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 19 listopada 2001 roku w sprawie rodzajów obiektów budowlanych, przy realizacji których jest wymagane ustanowienie inspektora nadzoru budowlanego. W ocenie skarżącego zrealizowanie przedmiotowej inwestycji wymagało wydania decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz pozwolenia na budowę. Antena wraz z konstrukcjami wsporczymi, trasą kablową i urządzeniem sterującym stanowi niezależny obiekt telekomunikacyjny i nie spełnia funkcji użytkowej dla budynku. Ponadto w przekonaniu skarżącego organ II instancji nie odniósł się do żadnego zarzutu strony (dowodu) zawartego w odwołaniu, co skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonej decyzji.

Skarżący wyraził pogląd, iż właściciel nieruchomości jest stroną postępowania, jeżeli ponadnormatywne pole elektromagnetyczne występuje nad jego działką (przy czym nie ma znaczenia, na jakiej wysokości to pole występuje). Na poparcie swojego stanowiska skarżący wskazał art. 5 ust. 1 pkt 9 ustawy Prawo

budowlane w związku z art. 143 i art. 144 Kodeksu cywilnego oraz orzecznictwo sądów administracyjnych. W jego przekonaniu w sprawie zaszyły przesłanki z art. 145 § 1 pkt 4 kpa z uwagi na brak ustalenia wszystkich stron postępowania. Skarżący domagał się także stwierdzenia przez organ administracji, czy pole elektromagnetyczne o wartościach ponadnormatywnych nie wykracza poza teren, do którego inwestor ma tytuł prawny i czy nie powstały ograniczenia w zagospodarowaniu terenów sąsiednich.

Skarżący wyraził także pogląd, że w sprawie niezasadnie zastosowano umorzenie postępowania, bowiem strony były zainteresowane jego wynikiem merytorycznym, a kwestie wydania decyzji środowiskowej lub jej braku powinno rozstrzygać się w formie decyzji administracyjnej. Wskazując na orzeczenia WSA w Warszawie skarżący stwierdził, iż organ prowadzący postępowanie zobowiązany jest do wskazania konkretnej odległości od środka elektrycznego wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anteny, w której znajdują się miejsca dostępne dla ludności; nie tylko obszary, które owa oś "przebija", ale także miejsca np. pod anteną – w tym wypadku na poziomie terenu. W ocenie skarżącego w toku postępowania konieczne jest określenie w formie graficznej szerokości głównej wiązki promieniowania, wskazanie konkretnej odległości od środka elektrycznego w przestrzeni oddziaływania głównej wiązki promieniowania anteny – miejsc dostępnych dla ludzi wzdłuż osi głównej tej wiązki i dokonanie kwalifikacji inwestycji zgodnie z § 5 rozporządzenia, który zawiera szczegółowe uwarunkowania związane z kwalifikowaniem przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, a wymienionego w § 3, do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko. Zdaniem skarżącego opieranie się przez organy nadzoru budowlanego na pismach innych organów nie ma umocowania, bowiem w niniejszej sprawie obowiązuje wymóg uzyskania decyzji środowiskowej.

W odpowiedzi na skargę organ II instancji podtrzymał stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji i wniósł o jej oddalenie. Organ podkreślił, wskazując na art. 29 ust. 2 pkt 15 oraz art. 30 ust. 1 pkt 3 b i c Prawa budowlanego, iż budowa przedmiotowej stacji, której maszty nie przekraczają 3 m i która nie jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko nie wymaga ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia zamiaru wykonania inwestycji.

Pismem z dnia 17 stycznia 2009 roku Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rzeszowie

wniosło o dopuszczenie tego podmiotu, jako organizacji społecznej, do udziału w postępowaniu sądownoadministracyjnym na prawach uczestnika. W piśmie tym zarzucono zaskarżonej decyzji między innymi naruszenie: art. 7, art. 77, art. 105, art. 80, art. 84, art. 107 § 3 kpa; art. 3 pkt 1 i w zw. z art. 7, art. 3 pkt 6 ustawy Prawo budowlane i § 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r.; art. 46 ust. 1, art. 46a ust. 4 pkt 1 oraz 4 w zw. z art. 49 ust. 3 w powiązaniu z art. 51 ust. 2, ust. 8 pkt 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z § 2 pkt 2, § 4 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko; art. 28 ust. 2 ustawy prawo budowlane w zw. z art. 28 kpa w zw. z art. 135 ustawy Prawo ochrony środowiska.

W piśmie z dnia 29 stycznia 2009 roku inwestor P4 Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie nie podzieliła zarzutów skargi, przedstawiła argumenty przeciwko zasadności poszczególnych zarzutów skargi i powołała się na wyjaśnienia Ministerstwa Środowiska do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 roku (Dz. U. Nr 158, poz. 1105) zamieszczone na stronie internetowej tego urzędu, wskazujące, iż główna wiązka promieniowania to wielkość wektorowa, a poniżej niej mogą występować miejsca dostępne dla ludności.

Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom "Prawo do życia" w Rzeszowie, w piśmie z dnia 28 lutego 2009 roku przedstawiło dalsze argumenty na poparcie skargi, między innymi co do tego, że organ nie ustalił stron postępowania oraz, że nie ustalił czy wokół terenu inwestycji występują jakies miejsca dostępne dla ludności oraz w jakich faktycznie odległościach. W ocenie uczestnika konieczne jest ustalenie mocy katalogowej anteny sektorowej i przyjęcie jej maksymalnej pracy na sektor, to jest około 8 tysięcy W dla oceny wpływu na środowisko. Ponadto uczestnik zarzucił organowi, iż nie ustalił konkretnej odległości od środka elektrycznego wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anten i nie wskazał źródła takich ustaleń, a uznał, że w odległości przewidzianej w rozporządzeniu w odniesieniu od środka elektrycznego anteny nie znajdują się miejsca dostępne dla ludności. W piśmie zarzucono również brak ustosunkowania się do zgromadzonych dowodów, w tym opinii co do kwalifikowania inwestycji jako przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2009 roku, sygn. akt II SA/Po 770/08 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu po rozpoznaniu skargi Stowarzyszenia

Sygn. akt II OSK 1287/09

Zagrożonych Promieniowaniem Elektromagnetycznym w Poznaniu uchylił decyzję Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Poznaniu z dnia 18 lipca 2008 roku, Nr WOA-7144/281/08/3539 w przedmiocie umorzenia postępowania administracyjnego.

W uzasadnieniu wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że nie jest związany zarzutami i wnioskami skargi, czy też zawartą w skardze argumentacją.

Sąd wskazał, że w rozpoznawanej przez niego sprawie, która dotyczy umorzenia postępowania prowadzonego przez organ nadzoru budowlanego w sprawie legalności wykonania inwestycji w postaci bezobsługowej stacji bazowej telefonii komórkowej na budynku przy ul. Promienistej 87 w Poznaniu, istotne jest to, czy organy nadzoru budowlanego trafnie uznały, iż nie ma podstaw do prowadzenia postępowania, bowiem nie zaistniała samowola budowlana w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 ze zm.) i postępowanie z tej przyczyny, jako bezprzedmiotowe, należało umorzyć stosownie do treści art. 105 § 1 kpa.

Obowiązujący w dacie zainstalowania urządzeń przepis art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b Prawa budowlanego wymagał zgłoszenia robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń o wysokości powyżej 3 m na obiektach budowlanych. Biorąc pod uwagę niesporne wyniki pomiarów dwóch masztów służących, jako konstrukcja nośna anten sektorowych, dokonanych w czasie kontroli w dniu 6 lutego 2008 roku, zdaniem Sądu stwierdzić należy, iż zamontowanie przedmiotowych urządzeń nie wymagało zgłoszenia w trybie art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b powołanej ustawy. Sąd stwierdził, iż podziela pogląd, że anteny, maszty antenowe wraz z ich konstrukcją wsporczą oraz innym elementami składają się na jedno urządzenie stanowiące całość techniczną wskazując przy tym na wyrok WSA w Gliwicach z dnia 21 grudnia 2007 r., II SA/GI 798/07, LEX nr 382708.

Zdaniem Sądu organ II instancji nie poczynił jednoznacznych ustaleń faktycznych w celu stwierdzenia, czy przedmiotowa inwestycja wymagała zgłoszenia w trybie art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy Prawo budowlane w brzmieniu obowiązującym w dacie wykonania przedmiotowych urządzeń telekomunikacyjnych.

Art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy Prawo budowlane w tej dacie stanowił, iż zgłoszenia właściwemu organowi wymaga wykonywanie robót budowlanych polegających na instalowaniu na obiektach budowlanych urządzeń emitujących pola elektromagnetyczne, będących instalacjami w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia

2001 roku – Prawo ochrony środowiska, zaliczanych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu tej ustawy.

Rozstrzygnięcie, czy przedmiotowa inwestycja ze względu na swoje parametry i sposób oddziaływania zaliczała się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko wymagało m.in. ustalenia zgodnie normami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U.04.257.2573., zm.2005.06.08, zm.2007.08.31.), jakiej mocy pole elektromagnetyczne mają emitować anteny stacji bazowej oraz w jakiej odległości od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny znajdują się miejsca dostępne dla ludności.

Organ odwoławczy na parametry takie nie wskazał, nie wynikają one także ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Organ II instancji ograniczył się do powołania opinii Wydziału Ochrony Środowiska Urzędu Miasta Poznania z dnia 12 marca 2008 roku, w której stwierdzono, iż inwestycja przedstawiona w analizie kwalifikacyjnej do wykonania raportu o oddziaływaniu na środowisko nie zalicza się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz stanowiska Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu z dnia 28 marca 2008 roku, iż stacje bazowe telefonii komórkowej emitujące pola elektromagnetyczne o wartościach podanych w sprawozdaniach z badań nie są instalacjami zaliczanymi do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Stanowiska powyżej zacytowanych organów, zdaniem Sądu, nie wskazują jednoznacznie na parametry urządzeń, które zamontowano na dachu budynku przy ul. Promienistej 87 w Poznaniu, które jednocześnie można byłoby odnieść do konkretnych zapisów rozporządzenia wykonawczego z dnia 9 listopada 2004 roku, wydanego przez Radę Ministrów na podstawie art. 51 ust. 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 ze zm.), a mianowicie przepisów § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 powołanego rozporządzenia wykonawczego. Z akt sprawy wprawdzie wynika, iż po zainstalowaniu przedmiotowych urządzeń telekomunikacyjnych zostały wykonane w dniu 14 grudnia 2007 roku pomiary pól elektromagnetycznych zakresu 0,1 KHZ -

60 GHz dla stacji bazowej UMTS telefonii komórkowej P4 Sp. z o.o. nr POZ0043 w Poznaniu przy ul. Promienistej 87 – sprawozdania z badań nr 071202005/2/BHP oraz nr 071202005/2/OS (k. 181-174 i k. 173-166 akt adm.) ale zostały one wykonane dla celów BHP i ochrony środowiska, i odnoszą się do wymogów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002 roku w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy (Dz. U. Nr 217, poz. 1833) oraz rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 roku w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. Nr 192, poz. 1883) oraz powołanych Polskich Norm. Z zapisów na str. 2 sprawozdania nr 071202005/2/BHP wynika, iż dotyczy ono ochrony pracy w polach o promieniowaniu elektromagnetycznym o częstotliwości od 0 Hz do 300 GHz.

Sąd stwierdził, iż wprawdzie Sąd nie widzi podstaw, by kwestionować prawidłowość tych badań, jednakże z uwagi na brak zamieszczenia w nich istotnych w świetle rozporządzenia z dnia 9 listopada 2004 roku parametrów nie sposób przyjąć, by tak sprawozdania jak i wydana na ich podstawie opinia Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska mogły stanowić podstawę do przyjęcia, że zrealizowane urządzenia nie stanowią przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Analiza kwalifikacyjna do wykonania raportu o oddziaływaniu na środowisko z października 2007 roku dla stacji bazowej telefonii komórkowej sieci P4 nr POZ0043 (k. 87-92 akt administracyjnych) oraz wydana na jej podstawie opinia Urzędu Miasta Poznania z dnia 12 marca 2008 roku, nie mogły także stanowić podstawy takich ustaleń. Analiza kwalifikacyjna, przekazana Urzędowi została wykonana przed realizacją przedmiotowej inwestycji, na potrzeby innego postępowania, a jej ocena prowadzi w zasadzie do wniosku, że dotyczy ona anten innego typu, niż faktycznie zamontowane. W jej treści sporządzający ją posługuje się określeniem antena typu AS02 (k.88 akt administracyjnych), w sytuacji, gdy w opisanych wyżej sprawozdaniach zrealizowane anteny określono jako typ K 742215 (k. 176, 168 akt administracyjnych).

W aktach sprawy brak jakichkolwiek danych umożliwiających ustalenie w jakiej odległości od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny znajdują się miejsca dostępne dla ludności.

W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, by w sprawie ustalono istotne okoliczności dotyczące parametrów zainstalowanych urządzeń telekomunikacyjnych, niezbędnych do ustalenia, czy wykonanie robót związanych z ich realizacją wymagało zgłoszenia właściwemu organowi administracji architektoniczno-budowlanej w trybie powoływanego art. 30 ust. 1pkt. 3 lit. c Prawa budowlanego.

Zdaniem Sądu powyższe oznacza, że organ II instancji zaniechał podjęcia wszelkich niezbędnych kroków do wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy. Tym samym dopuścił się naruszenia przepisów art. 7, art. 77 § 1, art. 80 kpa. Niezamieszczenie w decyzji istotnych ustaleń stanu faktycznego, w ocenie Sądu, stanowi także naruszenie przepisów art. 107 § 3 kpa. W konsekwencji organ odwoławczy przedwcześnie uznał, iż w sprawie brak jest przedmiotu postępowania (to jest nie doszło do samowoli budowlanej) i zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania w myśl art. 105 §1 kpa. Stwierdzone naruszenia prawa procesowego mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy w rozumieniu art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a.

Sąd wskazał, iż ponownie rozpatrując sprawę organ odwoławczy winien mieć na względzie poczynione w niniejszym uzasadnieniu rozważania, co oznacza konieczność ustalenia parametrów zrealizowanej inwestycji, które można byłoby odnieść do zapisów rozporządzenia wykonawczego z dnia 9 listopada 2004 r., w szczególności zaś przepisów § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 celem stwierdzenia, czy inwestycja ta jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko i czy prace związane z jej realizacją wymagały w istocie zgłoszenia właściwemu organowi w trybie art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. c w analizowanym brzmieniu. Organ winien przy tym pamiętać, że dokonane ustalenia zgodnie z art. 107 § 3 kpa winny mieć odzwierciedlenie w uzasadnieniu sporządzonej przez siebie decyzji.

Od powyższego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę kasacyjną wniosło Stowarzyszenie Przeciwko Elektroskażeniom Prawo do Życia, podnosząc zarzuty:

1. naruszenia art. 7, art. 10, art. 77 oraz art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt. 1 lit. c oraz art. 174 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi,

2. naruszenia art. 3 pkt 1 w zw. z art. 7 ustawy Prawo budowlane w zw. z § 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie w związku z art. 145 § 1 pkt 1 lit. a oraz art. 174 pkt 1 p.p.s.a. w związku z art. 178 pkt 1 oraz art. 184 Konstytucji RP,
3. naruszenia art. 3 pkt 9 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy Prawo budowlane w związku z art. 174 pkt 1 p.p.s.a.,
4. naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a.

Zdaniem wnoszącego skargę kasacyjną stwierdzenie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny, że anteny, maszty antenowe wraz z ich konstrukcją wsporczą oraz innym elementami składają się na jedno urządzenie stanowiące całość techniczną jest niedopuszczalną wykładnią przepisów regulujących kwestie budowy masztów antenowych telefonii komórkowej. Sąd, zdaniem wnoszących skargę kasacyjną, nie ma uprawnień do tworzenia nowych wyrażeń ustawowych wbrew obowiązującemu prawu, a nadto ma obowiązek podać przepis prawa materialnego potwierdzający słuszność zawartego stanowiska.

Przepisy Prawa budowlanego oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury zawierają definicje ustawowe co do urządzenia oraz masztu i nie podlegają ocenie Sądu. Maszt jak i cała stacja są zaliczone do telekomunikacyjnego obiektu budowlanego i podlegają tym przepisom, co potwierdza Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 25 listopada 2008 roku, sygn. akt II OSK 1458/07.

Z art. 135 p.p.s.a i art. 141 § 4 p.p.s.a., w szczególności w kontekście art. 45 ust. 1 i art. 184 Konstytucji RP, wynika generalny nakaz, aby sądy administracyjne rozpoznawały merytorycznie wszystkie podniesione w skardze zarzuty, gdy jest to konieczne do końcowego załatwienia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Taka sytuacja zachodzi właśnie wtedy, gdy koniecznym jest usunięcie z obrotu wadliwej decyzji i przekazanie sprawy organowi celem jej ponownego rozpatrzenia. Nie oznacza to jednak, że tym samym istnieje jakiś bezwzględny zakaz nierozpoznania wszystkich zarzutów.

W zarzutach do Sądu jak i w stanowisku Stowarzyszenia wskazywano na art. 3 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy Prawo budowlane w powiązaniu z § 3 pkt 1 oraz 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne

obiekty budowlane i ich usytuowanie w związku z art. art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane.

Sąd, mimo że na stronie 7 oraz 9 wyroku wskazuje powyższe przepisy, jako zarzuty skargi w ogóle nie odnosi się do nich, co uniemożliwia dokonanie weryfikacji stanowiska w tej kwestii i winno skutkować uchYLENIEM wyroku. Sąd, nie akceptując ustawy Prawo budowlane oraz rozporządzenia, o którym mowa powyżej, winien był wskazać podstawy prawne uprawniające go do tak zajętego stanowiska tym bardziej, że jest to sprzeczne ze stanowiskiem NSA, na które powołuje się strona skarżąca, jak i Stowarzyszenie.

Od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę kasacyjną wniosła również P4 Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, podnosząc zarzuty:

1. naruszenia art. 133 § 1 p.p.s.a. poprzez pominięcie przy wydawaniu wyroku części akt sprawy, to jest zebranych przez organy administracji obu instancji dokumentów, z których wynikały okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i dowodzące, że przedmiotowa instalacja radiokomunikacyjna nie jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko,
2. naruszenia art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), art. 3 § 1 i § 2 pkt 2 p.p.s.a., art. 141 § 1 p.p.s.a, art. 145 § 1 pkt 1 lit c p.p.s.a. w zw. z art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a. poprzez przedstawienie stanu sprawy niezgodnie ze stanem rzeczywistym, to jest błędne przedstawienie przez Sąd stanu sprawy niezgodnie ze stanem rzeczywistym, to jest błędne wskazanie, że dokument „Analiza kwalifikacyjna” oraz opinia Urzędu Miasta Poznania z dnia 12 marca 2008 roku dotyczą anten innego typu i przyjęcie, że organ II instancji nie podjął wszelkich kroków niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy oraz że organ ten nie zamieścił w decyzji istotnych ustaleń stanu faktycznego.

Zdaniem wnoszącego skargę kasacyjną, niezgodność w oznaczeniu anten wskazanych w „Analizie Kwalifikacyjnej” (AS02) oraz typu anten faktycznie zrealizowanych (K742215) wymienionych w protokole pomiarów, do których odsyła protokół oględzin ma charakter pozorny. Parametry techniczne anten zamontowanych są tożsame z parametrami wskazanymi w „Analizie Kwalifikacyjnej”. Nie ma bowiem znaczenia typ anteny, tylko jej charakterystyka.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

Skargi kasacyjne nie zawierają usprawiedliwionych podstaw, co skutkowało koniecznością ich oddalenia. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę tylko w granicach skargi kasacyjnej (art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) – dalej p.p.s.a, z urzędu biorąc pod uwagę jedynie nieważność postępowania, co oznacza związanie przytoczonymi w skardze kasacyjnej jej podstawami, określonymi w art. 174 p.p.s.a.

Wobec niestwierdzenia zaistnienia przesłanek nieważności postępowania, oceniając wyrok Sądu pierwszej instancji w ramach zarzutów zgłoszonych w skargach kasacyjnych, Naczelny Sąd Administracyjny uznał te zarzuty za niezasadne.

Odnosnie do skargi kasacyjnej wniesionej przez Stowarzyszenie Przeciwko Elektrokażeniom Prawo do Życia za niezasadny uznać należy, zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego zarzut naruszenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny art. 7, art. 10, art. 77 oraz art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c oraz art. 174 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – zwanej dalej w skrócie p.p.s.a.

Z art. 174 pkt 2 p.p.s.a wynika, że skargę kasacyjną można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wojewódzki Sąd Administracyjny nie mógł naruszyć tego przepisu, gdyż go nie stosował i nie miał obowiązku zastosować. Przepis ten ma zastosowanie na etapie postępowania kasacyjnego, a nie w postępowaniu przed sądem administracyjnym I instancji.

Za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny art. 7, art. 10, art. 77 oraz art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a.

Odnosnie do podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 10 k.p.a. i art. 77 k.p.a. stwierdzić należy, iż zarzut naruszenia tych przepisów nie mógł być przedmiotem merytorycznej oceny przez Naczelny Sąd Administracyjny. Skarga kasacyjna powinna wskazywać konkretne przepisy prawa, którym uchybił sąd pierwszej instancji. Art. 10 k.p.a. podzielony jest na trzy jednostki redakcyjne (paragrafy), zaś art. 77 k.p.a. na cztery jednostki redakcyjne (paragrafy). Obowiązkiem wnoszącego skargę kasacyjną jest precyzyjne wskazanie przepisów,

które jego zdaniem, zostały naruszone i wykazanie, na czym to naruszenie polega. Jeśli przepis składa się z kilku jednostek redakcyjnych, to w skardze winna być wskazana konkretna jednostka lub jednostki redakcyjne tego przepisu. Nie jest bowiem rolą Naczelnego Sądu Administracyjnego precyzowanie zarzutów skargi kasacyjnej w zastępstwie osoby wnoszącej tę skargę.

Zarzut zaakceptowania przez Sąd I instancji naruszenia przez organ administracji art. 7 k.p.a. i art. 107 § 3 k.p.a. nie znajduje podstaw. Wnoszący skargę kasacyjną, poza postawieniem zarzutu naruszenia tego przepisu, nie wskazuje, w czym naruszenie to miałyby się przejawiać, jak również jaki miałyby mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Nadto wskazać należy, iż na stronie 13. uzasadnienia wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że uchyla zaskarżoną decyzję z powodu m.in. naruszenia przez organ administracji art. 7 k.p.a. oraz art. 107 § 3 k.p.a.

Za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 3 pkt 1 w zw. z art. 7 ustawy Prawo budowlane w zw. z § 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie w związku z art. 145 § 1 pkt 1 lit. a oraz art. 174 pkt 1 p.p.s.a. w związku z art. 178 pkt 1 oraz art. 184 Konstytucji RP oraz art. 3 pkt 9 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy Prawo budowlane w związku z art. 174 pkt 1 p.p.s.a.

W art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 roku Nr 156, poz. 1118 – tekst jednolity ze zm.) zawarta jest definicja obiektu budowlanego, zaś w pkt 7 tego przepisu definicja urządzeń budowlanych. Art. 7 tej ustawy wskazuje, jakie przepisy zalicza się przepisów techniczno – budowlanych. Z § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 roku wynikało, że antenowa konstrukcja wsporcza oznacza konstrukcję wsporczą anten i urządzeń radiowych. Z § 3 pkt tego rozporządzenia wynikało, że telekomunikacyjny obiekt budowlany oznacza linię kablową podziemną, linię kablową nadziemną, kanalizację kablową, antenowe wieże, maszty i konstrukcje wsporcze, kontenery telekomunikacyjne oraz szafy kablowe.

Przytaczając powyższe przepisy, wnoszący skargę kasacyjną formułuje twierdzenie, iż maszt i cała stacja zaliczone są do telekomunikacyjnego obiektu budowlanego, a nie jak to uznał Sąd do urządzenia. Twierdzenie, to w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, nie znajduje uzasadnienia.

Przede wszystkim, w art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane, w brzmieniu obowiązującym w dacie realizacji inwestycji, mowa jest o „urządzeniach o wysokości powyżej 3 metrów na obiektach budowlanych”. Chybione jest więc odwoływanie przez wnoszącego skargę kasacyjną do definicji urządzeń budowlanych zawartej w art. 3 pkt 9 przytoczonej wyżej ustawy. Urządzenia budowlane są jedynie jedną z kategorii różnego rodzaju urządzeń. O tym, że istnieją także innego rodzaju urządzenia świadczy treść art. 3 pkt 3 tejże ustawy, który to przepis zawiera definicję budowli. Wśród przykładów budowli wymienia się m.in. urządzenia reklamowe oraz urządzenia techniczne. Okoliczność, iż maszt antenowy o wysokości poniżej 3 metrów wraz z zamontowanym na nim urządzeniem emitującym fale elektromagnetyczne nie może być zaliczony do urządzeń budowlanych nie podważa prawidłowości stanowiska Sądu I instancji. Tego rodzaju maszt wraz z zamontowanym na nim urządzeniem emitującym fale elektromagnetyczne nie jest z pewnością ani budynkiem, ani budowlą, o której mowa w art. 3 pkt 1 lit. a i c ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane. Należy więc zaliczyć go do kategorii budowli. Definicja budowli zawarta w art. 3 pkt 3 tejże ustawy zawiera tylko przykładowe wskazanie, co należy zaliczyć do tej kategorii. Maszt z zamontowanym na nim urządzeniem emitującym fale elektromagnetyczne, w zależności od jego gabarytów oraz mocy urządzenia emitującego fale elektromagnetyczne, mógł wymagać pozwolenia na budowę, zgłoszenia lub być realizowany bez konieczności dokonywania zgłoszenia. Tym samym postulowane przez pełnomocnika Stowarzyszenia w piśmie z dnia 25 sierpnia 2010 roku (k - 42, 43 akt sprawy) przedstawienie składowi siedmiu sędziów do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego jest bezpodstawne. W zależności do stanu faktycznego, jaki był podstawą orzekania, rozstrzygnięcia w poszczególnych sprawach mogły być różne. Nie świadczy to jednak o istnieniu zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości.

Podkreślić przy tym należy, że dotyczy to sytuacji prawnej, jaka miała miejsce w dacie realizacji inwestycji, to jest jak wynika z ustaleń organów administracji, okresu pomiędzy 24 października 2007 roku a 6 grudnia 2007 roku. Aktualnie nie obowiązuje już bowiem art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane. Badanie zgodności z prawem realizacji inwestycji dokonywane jest jednak w odniesieniu do przepisów, które obowiązywały w czasie realizacji inwestycji.

Odnosnie do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 174 pkt 1 p.p.s.a. nie można mówić o naruszeniu tego przepisu, gdyż nie był on przez ten Sąd stosowany. Sąd nie miał też obowiązku go stosować. Argumentacja przemawiająca za tym stanowiskiem została już wcześniej przedstawiona i ponowne jej przytaczanie jest zbędne.

Za bezzasadny uznać należy zarzut naruszenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny art. art. 178 pkt. 1 p.p.s.a. Z przepisu tego wynika, że wojewódzki sąd administracyjny odrzuci na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również skargę kasacyjną, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wnoszącej ją Stowarzyszenie nie wskazuje dlaczego uważa, że wniosło skargę kasacyjną po terminie i dlaczego powinna być ona przez Sąd I instancji odrzucona. Odnosząc się do tego zarzutu można jedynie stwierdzić, że zarówno skarga kasacyjna Stowarzyszenia jak i skarga kasacyjna P4 Spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie są dopuszczalne i nie zachodziły przesłanki do ich odrzucenia.

Za bezzasadny uznać należy zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 184 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z przepisu tego wynika, że Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne sprawują, w zakresie określonym w ustawie, kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta obejmuje również orzekanie o zgodności z ustawami uchwał organów samorządu terytorialnego i aktów normatywnych terenowych organów administracji rządowej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny dokonał kontroli działalności administracji publicznej, dokonując oceny zaskarżonej do tego Sądu decyzji. Obowiązek sądu administracyjnego dokonania kontroli działalności administracji publicznej nie oznacza, że sąd ma obowiązek wydania orzeczenia zgodnego z żądaniem strony.

Odnosnie do zarzutu naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a przez Wojewódzki Sąd Administracyjny zgodzić należy się z twierdzeniem Stowarzyszenia, że odwołanie się przez Sąd I instancji na poparcie swojego stanowiska do tezy zawartej w wyroku innego sądu administracyjnego nie spełnia wymogów właściwego wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Sąd mógł oczywiście przyjąć konwencję odwołania się do poglądu wyrażonego przez inny Sąd ale powinien odnieść się nie tylko do tezy ale również do argumentacji, która ją uzasadnia. Strona postępowania powinna mieć możliwość poznania argumentacji uzasadniającej stanowisko Sądu

z uzasadnienia sporządzonego przez ten Sąd, a nie z uzasadnienia sporządzonego przez inny Sąd w innej sprawie. Uchybienie Sądu I instancji nie miało jednak wpływu na treść rozstrzygnięcia. Mimo lakonicznego uzasadnienia twierdzenie Sądu I instancji, iż maszt z zamontowanym na nim urządzeniem emitującym fale elektromagnetyczne uznać należy za urządzenie techniczne było twierdzeniem trafnym, jak to zostało wyżej wskazane.

Oдноśnie do skargi kasacyjnej wniesionej przez P4 Spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie za niezasadny uznać należy, zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego zarzut naruszenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny art. 133 § 1 p.p.s.a. Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Dokonał jednak ich odmiennej oceny od tej, którą prezentuje wnosząca skargę kasacyjną Spółka.

Za niezasadny uznać należy również zarzut naruszenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych, art. 3 § 1 i § 2 pkt 2 p.p.s.a., art. 141 § 1 p.p.s.a, art. 145 § 1 pkt 1 lit c p.p.s.a. w zw. z art. 7, art. 77 § 1, art. 60 i art. 107 § 3 k.p.a. poprzez przedstawienie stanu sprawy niezgodnie ze stanem rzeczywistym.

Z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych wynika, że sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Z § 2 tego artykułu wynika natomiast, że kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Wojewódzki Sąd Administracyjny dokonał kontroli zaskarżonej do tego Sądu decyzji. Ponownie stwierdzić należy, iż dokonanie kontroli przez Sąd nie może być utożsamiane z wydaniem orzeczenia zgodnego z oczekiwaniami strony postępowania.

Powyższy pogląd odnosi się również do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 3 § 1 i § 2 pkt 2 i 4 p.p.s.a.

Podstawa faktyczna i prawna uchylenia zaskarżonej decyzji zostały należycie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny wyjaśnione. Stąd też brak jest podstaw do przyjęcia, iż w tym zakresie doszło do naruszenia art. 141 § 1 p.p.s.a.

Z akt sprawy wynika, że zamontowany został inny typ anten od tego, który wskazany został w analizie kwalifikacyjnej. Twierdzenie, iż anteny te nie różnią się parametrami technicznymi jest twierdzeniem wnoszącej skargę Spółki. Ani Sąd I instancji, ani Naczelny Sąd Administracyjny nie może tego twierdzenia zweryfikować. Ani na etapie postępowania administracyjnego, ani w postępowaniu sądowoadministracyjnym Spółka nie przedstawiła chociażby oświadczenia osoby sporządzającej „Analizę Kwalifikacyjną”, że parametry techniczne obydwu typów anten są identyczne. Również organ administracji nie uzyskał tego rodzaju materiału dowodowego. Zasadnie w tej sytuacji Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazał na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego w tym przedmiocie. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, iż uchylając zaskarżoną Sąd I instancji naruszył art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a.

Z powyższych względów, na podstawie art. 184 p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny orzekł jak w sentencji.

Na orzeczenie w dwóch egzemplarzach
Za zgodność z oryginałem

Marcin Sikorski

starszy sekretarz sądowy